

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουσαν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Δεκατρεῖς τοῦ Νοεμβρίου,
ἐποχῆς πολυμυθίου.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτακόσια κ' ἐνενηντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντυνιᾶ

Ποῦντος ὀδονταθῦο κ' ἑξακόσια,
πλημύρας συμφορᾶς καὶ χίλια τόσα.

Ἡ φοικαλέα καταγιγῆς καὶ τὸ θαλάσσωμα τῆς γῆς.

Φασ. — Πάρτε βροχῆ, πάρτε νερό,
σβύστε καμίνι φλογερό,
σεῖς Στυμφαλίαις τούρανθου
μὲ τὴν βροντῆ τοῦ κεραυνοῦ
χυθῆτε, πλημμυρῆσετε τὸν τόπον τὸν βρωμιάρη,
ποῦ τοῦ ζυγίζουσαν τὸ νερὸ μὲ τὸ μαργαριτάρι.

Πάρτε τὰ πεζοδρομία, τῆς μαρμαρέναις πλάκαις,
νὰ μὴ βροντοῦσαν ἀπάνω των σπαθιά καὶ σακαράκαις,
πάρτε σωληνας τοῦ νεροῦ, πάρτε τοῦ Γκάζ μολύβια,
γερμίσσετε τῆς μάνδραις μας, τοὺς τοίχους, τὰ καλύβια.

Πάρτε σκουπίδια σκουπιδιῶν,
βαρέλια καὶ πιθάρια,
πνίξτε βώδια τῶν βωδιῶν,
γαϊδούρια καὶ μουλιάρια.

Πορῶν κατακαυθῆτε μέσα 'στῆς γῆς τὸ στρώμα,
σωρῆσατε τὰγάμματα, κάτω τὰ μαυσωλεῖα,
ξεσκάψτε τοὺς ὁρόμους μας καὶ γδάρετε τὸ χῶμα
νὰ 'βγοῦσαν χωρὶς ἀνασκαφαῖς ἀρχαία μεγαλεῖα.

Ἄδρα, φύσα, μάνιξε σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα,
καὶ τὸ δικό σου βογγητό
νὰ πνίγη κάθε κοπετό,
κάθε φωνῆς λαχτάρια.

Καὶ σὺ, τοῦ κόσμου χαλαστή, σὺ, κεραυνὸν, κατέβα,
καὶ μέσα 'στ' ἄλλα ξαφνικά
κάψε τῆς γῆς τὰ σωθικά,
νὰ μὴ φυτρώση λάχανο, κοκκινούσσι, ρεῖβα.

Λάμπε, φωτιά τῆς ἀστραπῆς,
καὶ σγῆσε τὸ σκοτάδι,

νὰ 'ῶο γιαιλό τῆς προκοπῆς
τὸ ξέφρακτο ρημάδι.

Ἦ Περικλῆτο φουκαρέ,
νέα πλημύρας συμφορᾶ,
νερό καταπλημύρῃσε
τὰ θεῖα μας ἔδαφῃ,
κ' ἔφθονο ξαναμύρισε
τῶν κεραυνῶν τὸ θεῖαφι.

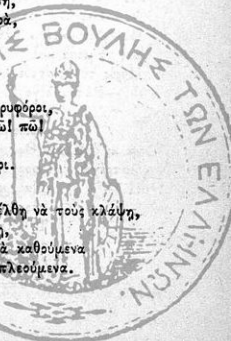
Γὰ κίτταζε, βρέ Περικλῆ... τὸ κλασικὸ τὸ χῶμα
ἔδαφῃ κατακόκκινο, 'ντροπῆς ἔπηρε χρώμα.
Πνιγμένο βλέπω γύρω μου τὸν κάθε μπαζά,
νεροποντῆς ἀλαγαμοὶ καὶ κουμπουριαῖς καὶ φρίκαις,
ἡ λάσπη γίνεται βουνοὶ καὶ 'στὴν κορφῆ 'ψηλά
καθίξει τὸ Ρωμαϊκὸ καὶ ὀμαλαεῖ τῆς νίκαις.

Κυττάζω καὶ τὸ σπῆτι μου κατὰ τὸν Φαληρέα
μ' ἔλλα πολλὰ παρῖα
νὰ κολυμπᾶ τὸ καφερό
μὲς 'στῆς πλημύρας τὸ νερό.

Μὴ φεύγῃς, ἔπαυλις χρυσῆ,
βάστα σ' αὐτῇ τὴν συμφορᾶ,
ᾄδωτε μου ράβδον Μωϋσῆ
νὰ διασχίωσῃ τὰ νερά.

Συνδράμετέ με, γείτονες, κλητήρες, δορυφόροι,
ὄχι συραρέλια μας!... πῶι πῶι!
καὶ τὸ δικό μου τὸ ρεπό
πάει νὰ γίνῃ κόπτερο, γολέπα καὶ βαπόρι.

Καθεὶς τοὺς μαύρους τοὺς Ρωμαίους ἔς ἔλθῃ νὰ τοὺς κλάψη,
ἔμεις ἐπεριμένουμε κομῆτης νὰ μᾶς κἀψη,
κ' ἔλθῃ τοουλοῦμι τὸ νερό, καὶ 'στὰ καλά καθούμενα
'γνήχανε τὰ σπῆτια μας καρᾶβια καὶ πλεούμενα.

Γιὰ κύτταξε, βρέ Περικλή, κι ἕνα σταυρὸ ἴσὸ κύμα,
 ποῦ τὸ λευκὸν ἐστράγγιζε τοῦ Καραϊσκού μνήμα.
 Μαζὶ μὲ τοῦτον ἴστα νερά κι ἄλλων σταυροῦς εὐρίσκω,
 ποῦ τὴν κοιλιά μας ἐμάθαν νὰ παίζῃ Καραϊσκό.

Γιὰ ὅδὲ τί κόκκινος πηλὸς,
 γιὰ ὅδὲ τί κόκκινος γιὰλὸς,
 εἶναι νὰ ποῦμε ἐπλαθῇ καὶ τῶν Ρωμῶν ἡ πλάσις
 σὰν πύλαος αἰμοβαφίης τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης.

Εἶναι νὰ ποῦμε ἐπλαθῇ σὰν θάλασσα νεκρὰ,
 ποῦ μέσα τῆς καμμιᾶς ζωῆς τὸ φῶτρο δὲν φωτρῶνει,
 ποῦ μόνον ἀπὸ ἴ πάνω τῆς ἀκούς κοράκιον κρᾶ
 κι ὄ, τι σφριγγᾷ ἴστα βάρη τῆς τὸ σβῆνει, τὸ νεκρῶνει.

Γιὰ κύτταξε τριγύρω σου εἰ νίσιζαφικὸί
 τῆς ὁδῆς τὰ ναυάγια καθεὶς περιουλλέγει,
 πᾶνε καὶ ὀδῶν ἄλογα ἴστο Πυροβολικὸ,
 ἔπεσε καὶ τὰ πλάκωσε τὰ ὀστύχα μιὰ στέγγη.

Πᾶς τὰ κλαίω τὰ καυμένα,
 νάτα κάτω ἔσπλωμένα.
 Τί τοὺς ἔγραψεν ἡ τύχη!...
 δὲν θὰ τ' ἀρτυνίσουν ἕχοι
 τῶν σαλπύγγων, τῶν τυμπάνων,
 δὲν θὰ τρίχουν, δὲν θ' ἀρρίξουν,
 καὶ τὴν γῆν δὲν θὰ κοπρίξουν
 τῶν κλεινῶν κοπροστεφάνων.

Ἄ— ἴδω κι ἔκει τὰ πᾶνε γαῦρα ρεύματα βροχῶν,
 δὲν θ' ἀκούσουν πλέον βρόντους, δὲν θ' ἔδου καπνοὺς μαχῶν,
 καὶ ἴστους νέους μας πολέμους δὲν θὰ πάδουν τὰ βουνά
 καὶ κανόνια δὲν θὰ σῦρουν ὀρενά καὶ πενιά.

Νὰ μ' εἰκίνα καὶ πολλαῖς
 γαϊδουρίαις κεφαλαῖς,
 ὅμως κύτταξε καὶ βῶδια,
 ποῦχουν ὀπὸ μονάχα πόδια,
 καὶ πληρόνουν ὀλοένα
 σὰν κουτάβια τὰ καυμένα
 γιὰ ν' ἀρτυγούν Βοσδοῖα τῶν γελᾶδων τὸ βυζὶ
 καὶ νὰ πνίγωνται τὰ ὄλλα μὲ τετράποδα μαζὶ.

Π.— Φασουλῆ, βοήθησέ με, καί ἴσ' ἄλθησια θὰ πνιγῶ...
 Φ.— Περικλή, βοήθησέ με, γιὰτὶ πνίγομαι κι ἔγω.
 Π.— Μοῦσκεψαν τὰσπρόρουχά μου, πᾶνε κάλτσαις καὶ πα-
 καὶ τὰ μέσα καὶ τὰπέσω τάκανε τὸ ρεῦμα λούσσα. [Πούτσα,
 Πειθὸς τὸ πίστευε καὶ τοῦτο τίτοια γῆ νὰ θαλασσώση;
 Φ.— Βάστα λίγο, Περικλίτο... κῆποιος θῆλθη νὰ μᾶς σώση.
 Βλέπω τρεῖς καθβαλάρηδες,
 τρεῖς μας ἔρχονται ὠραίους,
 νὰ κι ὄ Κόντε Θεοτόκης κι ὄ Βουούρης κι ὄ Θανάσης
 διατρέχουν μὲ φοράδες τῶν χειμάρρων τὰς ἐκτάσεις.

Π.—
 Ναι, κι ἔγω τοὺς διακρίνω
 μὲς ἴστο πύλαγος εἰκίνο.
 Τί χαρὰ μας!... ἀπὸ πέρα
 τρεῖς ἴπποταί, τρεῖς ἴππεις
 διασχίζου τὸν ἀέρα
 μὲ ταχύτητ' ἀστραπῆς.

Κύτταξέ τους... πλήρεις θάρρους
 δίνουν ἴσ' ἄλογα φτερά,
 διασχίζου τοὺς χειμάρρους,
 δρασκελλίζου τὰ νερά.

Κύτταξέ τους μὲ φοράδες ἐν τῷ μίση τοῦ τυφῶνος,
 ἐν τῷ μίση τῆς βροχῆς,
 καὶ στενάξ' ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ Ναυτικῶν Ποσειδῶνος
 Ἄχαμνῶν δουτυχῆς.

Κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης, μὴ περιλποῖτε θρηγῆτε,
 κι ἴν σὰς πνίγη νεία μπόρα
 δμως σβῆνουν Κυβερνήται
 καὶ θὰ λάδουν μέτρα τῶρα.

Κάθε πούρος Κυβερνήτης δίδει βοηθείας χεῖρα
 καὶ μᾶς κάνει τὸν σωτήρα,
 κι αὐθωρεὶ στρατεῖαι βρέμιον
 καὶ τὴν φρίην συνταράττων
 ἐναντίον τῶν ἀνέμων,
 ἐναντίον τῶν ὑδάτων.

Φ.—
 Καλῶς τοὺς καθβαλάρηδες,
 ποῦ λίγο θ' ἀνασάνουν
 μὲ τούτους οἱ σαλιάρηδες,
 κι ἔπιτροπᾶς θὰ κάνουν.

Καθβάλα φέρουν τὸ καλὸ
 σὲ συμφοράς ἡμέρα,
 καθβάλα μπαίνουν ἴστο γιὰλὸ,
 καθβάλα πᾶν ἴστην ξέρα.

Καθβάλλ' ἀκούν τοὺς στεναγμοὺς
 τοῦ κάθε νοικοκύρη,
 καθβάλα βλέπου τοὺς πνιγμοὺς
 τοῦ κάθε κακομοῖρη.

Καθβάλα τρίχουν κι ἴ δλεῦν ὀστέγους ψυμοζήτας,
 καθβάλα τόσον ποταμῶν διευθετοῦν τὰς μοίτας,
 καθβάλα ρίχνουν μιὰ ματιὰ
 ἴστο πύλαγος τὸ φλογερὸ,
 καθβάλα μέσα ἴστη φωτιά,
 καθβάλα μέσα ἴστο νερό.

Καθβάλλ' ἀκούν τοῦ ραχατιῶ
 γιὰρὲ καὶ σαμποῖ,
 καθβάλα πᾶν τοῦ Παλατιῶ
 νὰ φᾶνε τὸ φαί.

Καθβάλα κάνουν γιὰ πολλὰ τρικυβερτη κουβέντα,
 καθβάλα ἴστα Συμβούλια καὶ μὲς ἴστα Παραμένετα,
 καθβάλα κι ὄταν δανεῖκο χρεσάρι μᾶς θαμῶνι,
 καθβάλα κι ὄταν ρίχνουμε μουρῶνιζικό κανόνι.

Καθβάλα κι ὄταν Τουρκάλᾶς μᾶς κνηγῆ φεσάτος
 κι ὄταν μὲ βούλα κόκκινη βουλῶνεται τὸ κράτος,
 καθβάλα κι ὄταν σέρνωμε
 κουρέλια κατὰ γῆς,
 καθβάλα κι ὄταν πέρνωμε
 σπαλιταῖς τῆς φυγῆς.

Καβάλα σώζουν τὰ κορμιά
 μὲ νόμων μαραφέτια,
 καβάλα δίνουν τὰ ψωμιά,
 καβάλα τὰ ρουσφέτια.

Καβάλα τρέφουν τοὺς λιγούς,
 λιγαινούν τοὺς θρεμμένους,
 καβάλα βρέχουν τοὺς στεγνοὺς,
 στεγνόνουν τοὺς βρεγμένους.

**Φωνὴ τοῦ Κόντη λιγυρὰ
 μὲς ὁτῆς πλημμύρας τὰ νερά.**

Τάλογο τάλογο, νερὸ φουσκώνει,
 πλημμύρα χήμηξε καὶ μὰς πλακώνει.
 Τάλογο τάλογο νὰ καβαλλίσω,
 πέτρα δὲν μὲνει ὅσῃν ἄλλη πέτρα,
 κὶ ὅλοι φωνάζουνε ἔμπροστὰ καὶ ὀπίσω:
 εγιαμὰ, κύρ Κόντη, νὰ λάβης μέτραν.

Τώρα ἔσπνῆσανε καὶ ἔπῃραν κάθο,
 τί μέτρα θέλετε γιὰμὰ νὰ λάθω;
 Ἐσεῖς δὲν ἴσκούσατε τόσον καιρὸ
 νερὸ πῶς θέλετε;... νὰ τὸ νερὸ.
 Σὰς ἤλθε μπόλικο μὲ τὸ τουλοῦμι
 καὶ παραγίμισε κάθε λαγοῦμι.

Τάλογο τάλογο νὰ πάρω φόρα,
 δὲν μὰς ξανάγινε μιὰ τέτοια μπόρα.
 Μὲ τὸν Θανάση μου καὶ τὸν Βουδούρη
 ἀκούω γύρω μου κόσμο μουρμούρη.

Ἄθάντι, τζόγαις μου, καὶ πλάγι πλάγι
 νὰ ταξειδέψουμε στεριάς πελάγι.
 Ἄθάντι, τζόγαις μου, κὶ ὅι τρεῖς ἀλίστα,
 στραπατσαρίστηκαν τὰ μανιφέστα,
 τὰ νομοσχέδια κὶ αὐτὰ σκορπᾶνε,
 νερὰ τὸ ἔπῃρανε καὶ πᾶνε πᾶνα.

Κάθω μεγάλο, παιδιὰ, μὰς ἔβρηκε,
 ὅλα μὲ κόκκινη λάσπη γεμάτα,
 τὴν τριανὰ σου σήκου, Ναυτική,
 κὶ αὐτὸ τὸ πῆλαγος ἰδῶ σταμάτα.

Ντουσιὰς ἀπένταρος βρεγμένους κλαῖσι,
 ἔγιε Σινυρόβωγα, γιὰμὰ βόθβα,
 καὶ τὸ Κουβέρτο μας βλέπω νὰ πῆλι
 ἔπάνω ὅτ᾽α κίματα σὰν κολακίθα.

**Ὁ Βουδούρης μὲς τὸν σάλον
 τριανὰν μεγάλων πάλλων.**

Πανόραμα μοναδικό,
 νῆλα καὶ πόλεις καὶ χωριά...

